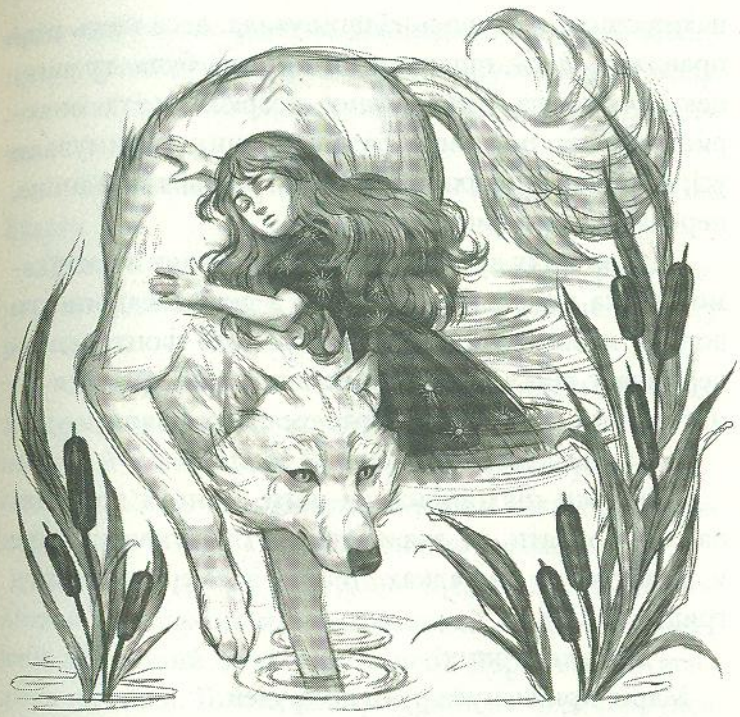

Розділ 1
Перевертні, 2000 рік

День був теплий і тихий. Чудовий день початку червня, коли сонце лагідне, земля тепла, небо високе, а повітря сповнене ароматів дозріваючих полуниць та ніжних квітів. Сімоньєн[1] сидів в альтанці у власному саду й дивився на дружину. Марія, зосереджена й уважна, ходила між грядками з лікарськими травами, показувала щось дітям,

[1] «Єн» — суфікс, що означає належність до правлячого клану. *(Тут і далі прим. ред.)*

нахилялася, десь щось відщипувала, десь щось підправляла, десь підкручувала. Вона була травницею і навчала дітей клану розрізняти та використовувати рослини. Базові знання отримували усі; тих, що виявляли хист, Марія вчила докладніше, передаючи свої численні знання.

На хвилинку зупинившись біля грядки з нагідками, жінка попросила старшого з дітлахів принести води, і хлопчик підбіг до невеликого фонтана, зачерпнув у лійку води, але не встиг повернутися до наставниці, як до саду увірвалася Дариньєн.

— Тату! — заволала вона. — Мамо!

Сімоньєн підхопився на ноги. Донька дозволяла собі горлати, не зважаючи на оточуючих, лише у виняткових випадках. Марія завмерла посеред грядок.

— Даніельєн зник!

Марія притиснула руки до грудей.

— Дариньєн! — вимовив голова клану, намагаючись зберігати спокій і відчуваючи, як волосся на потилиці стає дибки. — Поводься гідно. Не лякай матір і поясни докладно.

Дариньєн перевела подих, винувато зиркнула на матір і спробувала себе опанувати.

— Ми гуляли на березі озера, — почала була дівчина й замовкла, бо вони з братом мали бути на загальному тренуванні, а не будувати курінь.

— Тобто ви втекли з навчання, — зауважив батько.

Дівчина зітхнула. Брехати сенсу не було. В перевертнів гострий нюх, і липкий запах брехні вони відчувають одразу.

— Втекли, — неохоче підтвердила вона. — В нас виникла справа, але те я тобі потім розповім. Все

було добре, аж раптом Даніельєн зойкнув, збліднув, перекинувся через голову і шубовснув у воду. Але його там немає, розумієш? Він пірнув і просто зник.

— Сімоньєн, — побілілими губами прошепотіла Марія.

Дітлахи скупчилися біля неї, не зовсім розуміючи, що відбувається, але добре відчуваючи напругу дорослих.

— Все буде добре, — сказав Сімоньєн дружині й одразу звернувся до доньки: — Відведи малих до школи й повертайся до озера. Я оголошую загальний збір. Мені потрібні всі чоловіки клану, які зараз перебувають тут. Ти теж будеш потрібна.

Сімоньєн добре знав доньку. Немає сенсу відволікати дівчину іншими завданнями. Поки її улюблений молодший брат у небезпеці, Дариньєн не всидить на місці. Голова клану стрибнув, перевернувся через голову і на доріжку саду приземлився вже величезним вовком. Він підхопив на широку сильну спину дружину і єдиним стрибком майнув понад садовою огорожею.

Перевертні, що з'явилися на поклик свого голови, обшукували берег, ліс і саме озеро. Сімоньєн із двома старшими синами раз у раз пірнав у воду. Вовки не дуже її люблять, хоча за потреби добре плавають. Цього разу перевертні встигли перевірити кожну водорость і кожен камінчик на дні лісового озера. Марія застигла на березі, вдивляючись у дзеркальну поверхню широко розплющеними очима. Дариньєн обіймала матір, не відводячи погляд від води.

— Його тут немає, — проскрипів старечий голос.

Сімоньєн, який щойно вчергове випірнув з озера, побачив перед собою Самюельїса[2]. Сімоньєн обтрусився, розбризкуючи воду, і підійшов до старого вчителя, що стояв поруч з Марією.

— Сімоньєне, якщо ви досі не знайшли твого сина, це означає тільки одне. Його тут немає. Він в іншому вимірі.

— Але, вчителю, — Марія відклякла й повернулася до перевертня, — це неможливо! Портал нікого не пропускає до повноліття!

— За одним-єдиним винятком... — почав був Самюельїс, але Дариньєн його перервала.

— Дані! — заволала вона, забуваючи одразу про все на світі: гідне поводження, виховання й повагу до старших. — Дивіться, дивіться туди! — кричала дівчина, кидаючись до води.

З озера, втомлено хлюпаючи лапами, випливав молодий вовк. Одразу кілька перевертнів шубовснули у воду, щоб допомогти йому. На березі сріблясто-біле вовченя перекинулося через голову, і перед кланом постав Даніельєн, молодший син голови. Мати поривчасто обійняла його, сестра обхопила руками їх обох.

— Де ти був? — залунало зусібіч.

— Там дівчинка тонула, — пояснив Даніельєн, здивовано оглядаючи товариство. — Зовсім маленька. Вже добряче води наковталась, навіть не кричала. Я її витяг. Ви чого всі тут? Вчителю... — він поклонився Самюельїсу.

[2] *Суфікс «їс»* — привілей учителів. Вони не входять до жодного клану, зберігають незалежність і дуже шановані.

Марія чи то застогнала, чи засміялася і знову обійняла сина.

— Дані, тут нікого не було, окрім нас із тобою, — тихо промовила Дариньєн. — Тут не було дівчинки. Ми були самі.

Сімоньєн нахмурився.

— Я ж сказав тобі, — проскрипів старий Самюельїс, звертаючись до голови клану.

Розділ 2
Перевертні, 2017 рік. Батько та син

— Ми недаремно виходимо, лише досягнувши тридцяти п'яти років. Саме в цьому віці ми опановуємо свою сутність і можемо безпечно існувати в людському світі. Тому портал і не відкривається раніше. Це захищає молодих, надміру нетерплячих і цікавих.

Батько тривожився і починав сердитися, на переніссі зібралися знайомі зморшки.

— Для мене портал уперше відкрився у чотирнадцять.

Даніельєн зберігав спокій. Рішення було прийняте, він не просив ані дозволу, ані поради, просто батько мав право знати.

— Ти мало не втопився тоді! Твоя здатність до телепортації наробила чимало клопоту нам усім, і в мене досі волосся на потилиці стає дибки, коли я згадую той день.

Батько рвучко підвівся й підійшов до стрілчастого вікна. Вісімдесятирічний голова клану не втратив сили й гнучкості, зате набув досвіду та вправності. Даніельєн із гордістю добре тренованого бійця спостерігав за рухами батька. Справжній альфа! Молоді ще нескоро наважаться кинути йому Виклик.

— Я вже розповідав, що тоді трапилося. І сутність мого дару полягає не в здатності до телепортації. Це трохи інше, Самюельїс пояснював Раді.

***

— На хлопця потрібно надіти браслет, — переконано промовив Сандрос, молодий голова східного клану.

Сандрос очолив клан якихось п'ять років тому після двобою з попереднім головою, і ретельно, як усі новачки, старався підтримувати свій авторитет. Він був молодий за мірками перевертнів, мав якихось сорок вісім років. Отож трохи соромився цього, і тому поводився суворіше та безкомпромісніше, ніж того вимагали обставини.

— Він не скоїв злочину, — спокійно відповів Сімоньєн.

Голови сімох кланів зібралися в залі Ради, щоб заслухати доповідь про події на озері. Зала була величезною, з високим готичним склепінням і стрілчастими вікнами. Голови сиділи за масивним коло-